Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts
ZESDE JAARGANG

KUIFJE

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
14

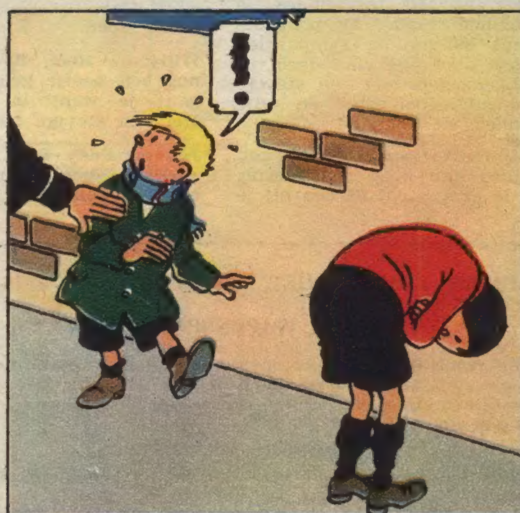

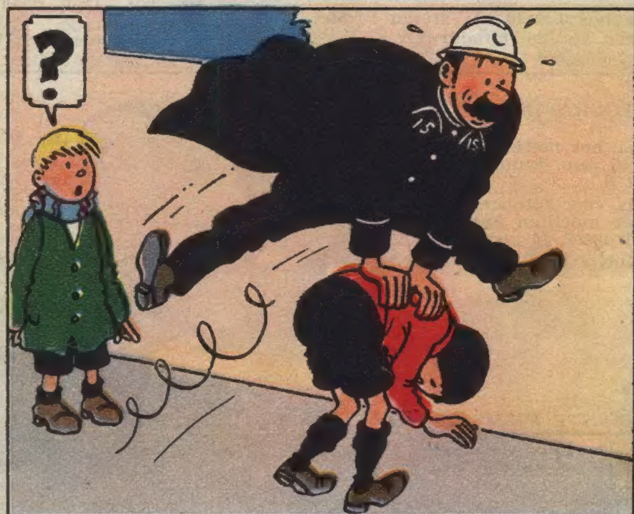

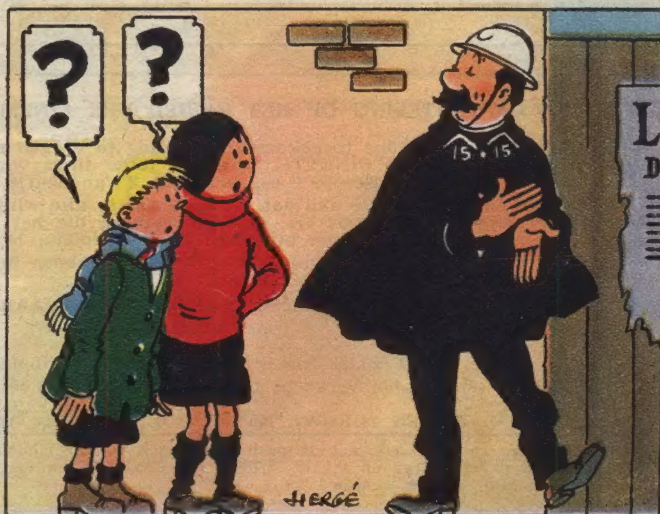

EEUWIGE JEUGD

Onze brievenbus

De club van Kessel-Lo. — Uit Kessel-Lo ontvingen wij een geestdriftig schrijven over de werking en de sportieve geest van de club. Hier geven wij dan de einduitslagen van de voetbalwedstrijden die tussen de verschillende clubs hardnekkig betwist werden:

Holsbeek — Blauwput 4-17
Wijgmaal — Daring 0-2

Alg. Rangschikking

F. C. Blauwput ...	12 punten
Daring	7 punten
Holsbeek	4 punten
Wijgmaal	3 punten

Hartelijk proficiat aan allen! Ik zie benieuwd uit naar verder nieuws.

Piet Nové uit Gent. — Is het een grapje dat je me gezonden hebt? Ik verwacht spoedig een mooi briefje van je!
Met een stevige handdruk.

René Speyer, Brussel. — Dank voor de prentkaart. Ik wens je een prettige vakantie en hoop dat je blozend en gezond uit de bergen terug moogt keren.
Hartelijkste groeten!

Jozef Govaerts, Schelle. — Wat een verzameling van Kuifje is? Eenvoudig de weekbladen die keurig werden ingebonden in kartonnen omslag. De prijs bedraagt 69 frs. Je sympathiek oordeel over ons blad deed me veel genoegen. Met een stevige handdruk voor jou en alle vrienden uit Schelle!

L. V. uit Antwerpen. — Je zou er goed aan doen een rooster aan te vragen, of er een bij je vriend te lenen en dan de geheime boodschappen, die inderdaad verschenen zijn, op te lossen. Wanneer je dit gedaan hebt, zul je zelf kunnen vaststellen hoe ver je protestbrief naast de kwestie is! Alle mededingers aan onze Grote Prijsvraag ontvingen minstens een troostprijs. Het is bovendien voor een Kuifjeslezer « erg klein » te durven veronderstellen dat de schifting en rangschikking van de antwoorden niet regelmatig zouden gebeurd zijn!

F. Rooms, Kemzeke. — De inlichtingen werden je opgezonden daar ze reeds zo dikwijls in onze brievenbus gepubliceerd werden. Je zult ze zeker reeds ontvangen hebben. Ik heet je bij voorbaat welkom in onze grote familie!

Albert Bordeaud'hui, Ronse. — Zou je postzegels willen ruilen met een van onze lezers? Zo ja, laat het me weten, ik zal een aankondiging voor je in deze rubriek plaatsen.

J. Reusens, Antwerpen. — De tekst voor je club kan opgenomen worden in onze brievenbus! Hartelijkste groeten aan al de leden.

Willy de Heel, Boom. — Heb nog een beetje geduld. Weldra gaat je wens in vervulling! Met een stevige handdruk.

Jan en Eddy Broux, Oostende. — Dank voor je lange brief. Ik ben het volkomen eens met je moeder, maar ja, niet iedereen kan een prijs verdienen, hé! Goed dat er voor die pechvogels nog winkels bestaan waar men de wimpels kan verkrijgen.

Eric Nieuwekercken, Mechelen. — Postzegels worden er hier niet verkocht, hoor! Vraag eens aan je vrienden of ze niet willen ruilen met je? Indien je zulks wenst kan ik deze vraag aan al onze lezers-postzegelverzamelaars stellen! Met een stevige handdruk.

KUIFJE aan't woord

① **Hoe vonden jullie bovenstaand briefje? Ik hoop dat jullie het met de meeste aandacht gelezen hebben en dat geen enkele spitsvondigheid aan jullie kritische blikken ontsnapt is!**

Onze meest schrandere vrienden verklaarden, dat het een merkwaadige boodschap is en ze feliciteerden ons van harte.

Minder vlugge geesten waren eerder terughoudend. In principe gingen ze accoord, maar ze betwistten de vorm. Eindelijk waren er ook enkele, de minderheid natuurlijk, die zeiden dat ze er niets van begrepen en de boodschap niet kunnen lezen!

En hoe denken jullie erover, vrienden? Witter dan die witte vlek kan het niet, dus valt er eigenlijk niet over te twisten!

N.B. — Deze Aprilvis komt een beetje laat. Waarom? Ik vroeg een speciaal nummer voor verleden Zondag, maar de directeur hoorde aan die kant niet!

JULLIE KRIJGEN HET WOORD

DE WAPENSPREUKEN

De resultaten van ons openbaar onderzoek over de wapenspreuken zullen eerst in Kuifje Nr 17 van 26 April verschijnen. Intussen stellen we echter een nieuwe vraag die luidt als volgt:

BROERS OF ZUSTERS

Wat heb je liefst, of wat zou je liefst hebben: broers of zusters? En verklaar je voorkeur openhartig in een tiental regels. De antwoorden moeten vóór Dinsdag 10 April ingezonden worden!

KUIFJE
Administratie, Redactie en Publiciteit:
Lombaardstraat, 24 Brussel.
Uitgever-Bestuurder: R. LEBLANC.
Drukkerij: C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland: W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Sterke Jan heeft Koen uit het Steen gehaald waar hij onrechtvaardig opgesloten zat. Ridder Jan wordt op zijn beurt gesnapt, doch kan ontvluchten. Jan en Koen zijn op weg naar Lier en vallen in een bos in slaap..

(Wordt voortgezet.)

In het tekenverhaal « De Zoon van de Postmeester » hebben jullie gelezen, dat Maria de Medici, moeder van koning Lodewijk de XIIIe van Frankrijk, een blinde haat koesterde tegen kardinaal Richelieu. De heimelijke en felle strijd tussen deze twee figuren zou eindigen op de tragi-komedie in twee schuifkens, die door de historici « La Journée des Dupes » ofte « Dag der Bedrogenen » werd geheten.

ALEXANDRE DUMAS heeft in zijn boek « De Drie Musketiers » het puntbaardje en het lang, mager gelaat van Lodewijk XIII beroemd gemaakt. Lodewijk XIII was een zwak en wispelturig vorst, hij schatte de eminente persoonlijkheid van Richelieu naar waarde, doch gaf nu en dan gehoor aan de giftige kritiek die de koningin, Anna van Oostenrijk, en zijn moeder, Maria de Medici, over Richelieu uitstortten.

In September van het jaar 1630 keerde Lodewijk XIII van Savooie, waar het Franse leger vocht, terug en viel zwaar ziek. Anna en Maria profiteerden van de gelegenheid om de koning er van te overtuigen, dat hij zich van de kardinaal moest ontdoen. Moedeloos en uitgeput beloofde de koning een definitieve beslissing te nemen zodra ze te Parijs zouden zijn.

Niet lang na zijn aankomst in het paleis had de vorst een belangrijk onderhoud met Richelieu.

— Ik vertel je geen geheim, wanneer ik zeg dat je bij de koningin-moeder niet op een goed blaadje staat!

— Helaas, Sire! Uwe Majesteit weet nochtans dat de kroon dienen, mijn enig doel is!

— Zonder twijfel! Zonder twijfel!... Maar ik zou willen dat je haar gunst opnieuw won. Dat hangt slechts van jezelf af. Die nutteloze twisten vervelen me geweldig!

— Maar, Sire...

De koning trok zich daarna terug in zijn norse stilzwijgendheid, zonder dat hij Richelieu had durven spreken over de halve belofte welke men hem afgedwongen had...

Richelieu vroeg niet beter dan de wensen van de vorst tegemoet te komen, maar hij kende zijn vijand heel goed en geloofde niet dat de twist ooit zou kunnen bijgelegd worden. Toen de koningin in Parijs was teruggekeerd, herbegon ze trouwens dadelijk met haar ondermijningswerk...

EERSTE SCHUIFKE

De 11e November 1630 was Maria de Medici opgestaan met het vaste voornemen eens en voor goed een einde te maken aan de macht van Richelieu. Ze ging naar de kamer van haar zoon in het Palais du Luxembourg en zette haar plan uiteen. Plotseling werd er op de deur geklopt en kardinaal Richelieu in hoogst eigen persoon trad binnen! Vrienden hadden de kardinaal op de hoogte gebracht van de boze plannen die de koningin smeedde en hij had niet beter gevonden dan zijn stoute schoenen aan te trekken en haar te verrassen. Toen Maria de Medici echter van haar eerste verbazing bekomen was, kreeg haar Italiaans temparament (ze was nl. een afstammelinge van

de beroemde Medici van Florentie), de bovenhand en ze begroef de minister onder een stortvloed van verwijten en beschuldigingen. Richelieu trachtte zich te verdedigen, maar de gewiekste diplomaat moest het afleggen tegen de uitbarsting van de Italiaanse... Hij voelde zich verloren, wendde zich tot de vorst en vroeg de toelating heen te gaan.

Vermoeid door die twist en erg onder de indruk van zijn moeders toorn, gaf de vorst toe en beval de kardinaal het paleis te verlaten.

Op dit ogenblik leek voor Maria de Medici alles in kannen en kruiken. De regering van de oppermachtige minister zou een einde nemen...

TWEEDE SCHUIFKE

Het duurde enkele minuten vooraleer de koning zich bewust werd van de ernstige beslissing die hij genomen had... Dan reed hij naar zijn klein kasteel van Versailles, waar hij gewoonlijk op jacht ging.

Maria de Medici was haast dronken van geluk en bleef op het Palais du Luxembourg om haar zegepraal kond te doen en de eerbewijzen en hulde van hovelingen en sleepdragers in ontvangst te nemen.

Kardinaal Richelieu had zich intussen naar een goeie vriend, kardinaal de la Valette, begeven, die hem aanraadde de strijd niet op te geven.

— Je kunt het vertrouwen van de koning terug winnen, zei de la Valette. Je hebt je niets te verwijten en je weet toch wel dat : « Wie zijn land verlaat, het verliest! »

Richelieu liet zich overtuigen en reed naar Versailles om, naar hij zei, afscheid te nemen van de vorst. In werkelijkheid ging hij om zijn laatste troef uit te spelen.

De hertog van Saint-Simon, een trouwe vriend van Richelieu, had zijn zaak bij de koning bepleit en de toelating gekregen de kardinaal langs een geheime trap in de werkkamer van de koning te brengen. Richelieu had zijn naam van geslepen diplomaat niet gestolen en het duurde niet lang vooraleer hij Lodewijk XIII overtuigen kon van de juistheid van zijn beleid. In enkele minuten won hij de macht en de heerschappij, die hij reeds verloren waande, terug.

Voor de koningin-moeder betekende dit, terwijl ze in haar kasteel nog steeds haar overwinning vierde, de totale nederlaag. De aanhangers van Maria de Medici waren er echter het ergst aan toe, want al diegenen die zich niet tijdig uit de voeten konden maken, werden opgesloten, verbannen, beroofd van alle goederen en dies meer.« 't Kan verkeren », zei de wijze Bredero... en hij wist er alles van!

★

Een kleinigheid volstaat dikwijls om de loop van het lot te wijzigen. *Indien* Maria de Medici de deur gesloten had, tijdens het onderhoud met haar zoon, en Richelieu niet was kunnen binnendringen... *Indien* ze mee was gegaan naar Versailles om de kardinaal op veilige afstand van de koning te houden, de geschiedenis van Frankrijk ware anders geweest...

Toen Lodewijk XIV het paleis van Versailles liet bouwen, hield hij er aan dat de woning van zijn vader zou behouden blijven. Vandaag nog kan men de kleine, geheime trap nog zien in de Zuid-Oosthoek van de zaal waar de portretten van de koningen van Frankrijk hangen.

DE PARELVISSERS

Na de overwinning op de Hollanders worden Perez en Manrico door de verrader, Veragua, beschuldigd van hoogverraad bij de onder-koning van Goa. Deze gaat naar Ceylon om de schuldigen te veroordelen. Men rekende echter niet met Otaru...

Enkele uren later bereiden Otaru en zijn getrouwen de overval voor.

Intussen wordt op het Portugese schip het vonnis uitgesproken. Perez wordt veroordeeld...

Maar eensklaps...

Doch Otaru vertelt het onwaardig gedrag en het verraad van de schijnheilige Veragua van naaldje tot draadje. Hij zegt ook dat de onder-koning van Goa al te lichtgelovig en zwak was. Iedereen luistert stilzwijgend. Het is geen stille onderdanige inlander die spreekt, doch een leider...

(Wordt voortgezet.

De volgende week : OTARU BEVEELT !...

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis als verstekeling mee maakte, brengt het er levend af. Hij sluit vriendschap met de Zonen van de Leeuw en tracht Sophie en Yves te redden, die door de Bama-Fantous gevangen genomen werden...

IN EEN KROKODILLENHUID

EEN hand op zijn schouder ! Hij draaide zich om, gereed om zich te verdedigen en keek in het goeie, zwarte gezicht van Laobé.

— Wel, je leeft nog, jongen ! Ik dacht dat je al lang door de krokodillen tot pastei was verwerkt.

Het negertje lachte stil. Hij verstond de woorden van zijn blanke vriend niet, doch de betekenis had hij onmiddellijk gesnapt. Hij schudde energiek het hoofd, brabbelde enkele woorden en wees met de arm in de richting van het moeras.

— Begrepen, antwoordde Dzi. Je hebt je kranig uit de slag getrokken. En waar is ons vlot ?... Heeft vleugels gekregen, hé ! Nu zijn we gevangen, wat denk je daar zoal van ?

Laobé lei zijn vinger op de mond — een gebaar dat in alle talen verstaan wordt — en Dzi gaf toe dat het inderdaad beter was te zwijgen.

— Ja, m'n duifje, ik houd m'n mond... Kom...

Hij trok Laobé mee naar het struikgewas in de hoop te ontsnappen aan de ondraaglijke hitte. Ze strekten zich uit op de grond en Dzi mompelde :

— Ik rammel van honger ! M'n goeie, beste Laobé, weet je hoe wij aan eten moeten geraken ? Niam-niam...

Dzi werkte zodanig met de kaakspieren, dat men de indruk kreeg dat hij enorme brokken binnen speelde. Laobé lachte gelukkig, knikte met zijn wollige kroezelkop en drukte zijn hand tegen Dzidziri's schouder om hem te beduiden dat hij moest blijven liggen. Dan liep hij weg. De minuten verliepen en het werd nog heter. De warmte kroop in je, nam bezit van je spieren en maakte je slap en krachteloos. Dzidziri voelde een heftig verlangen nooit meer te roeren, daar in te slapen en dan... Hij sprong op toen Laobé weer opdook...

Het zwartje droeg vele vruchten met een glanzende groen-zwarte schil vol gele stippen. Hij beet er in om het voorbeeld te geven. Dzi deed het hem na. De schil barstte en er kwam een vezelachtig, sappig vlees te voorschijn, oranje van kleur en met een vreemde, zachte geur.

— Dat ruikt verdraaid naar boenwas ! Echte terpentijn. Niet zo slecht...

Hij herinnerde zich wat hij gelezen had over de wildernis en, ja, hij wist het :

— Mangga's zijn het... Wel, ze zijn lekker, echt lekker. Maar ik verzeker je, Laobé, dat mijn tante Gabrielle ze nog niet voor een heel keizerrijk zou eten !

Laobé schaterlachte. Hij was tevreden omdat zijn sterke blanke vriend tevreden was. Hij was naar de brousse gelopen en op een reusachtige manggaboom geklauterd, om daar die sappige vruchten te halen... Dzi, het Leeuwtje met het vlammend haar, waardeerde zijn vruchten, dus was alles in orde !

Ja, hij wist wel dat hun positie op het heilig eiland, afgesneden van de Zonen van de Leeuw door die walgelijke krokodillenpoel, alles behalve schitterend was. Ze riskeerden in de handen van de Bama-Fantous te vallen... En Sophie was nog altijd de gevangene van die krokodillenvereerders... maar Laobé maakte er zich niet al te veel zorgen om. Zijn machtige blanke vriend toonde zich immers ook zielsgerust.

Inderdaad. Dzi was in slaap gevallen. De emoties van de afgelopen nacht, na al wat er hem overkomen was sedert zijn vertrek uit Parijs waren te veel. Hij moest nieuwe krachten opdoen. Toen de jonge blanke de ogen opende was het donker. Hij aarzelde even, want hij herkende zijn kamertje, waarin hij gewoonlijk sliep in de Mouffetardstraat, niet en hoorde ook niet het geronk van oom Amable Saupranaud. Dan kwam hij tot bezinning. In het duister merkte hij een gestalte naast zich, het was Laobé.

— Sneeuwklokje, m'n jongen, ik weet niet of jij de slaap naar waarde schat. Ik kan je verzekeren dat ik weet hoe goed het is te slapen na de strijd tegen leeuwenzonen en krokodillen. Er gaat niets boven, maar... nu moeten we voort !

Laobé greep hem bij de arm. Hij vermenigvuldigde zijn gebaren, die men in de duisternis nauwelijks kon onderscheiden, hakkelde enkele woorden en trachtte zijn vriend te weerhouden. Dzidziri wist wel wat deze redevoering betekende, alhoewel hij van de woorden geen snars verstond.

— Je mag het niet doen, Leeuwtje met de vlammende haren. Ik ken je stoutmoedigheid en weet dat je dapper bent... Ik heb haar ook gezien de vrouw met het gezicht zo blank als de maan in koude nachten, ik heb gezien dat ze de gevangene is van de Bama-Fantous en ik veronderstel dat je haar thans wilt bevrijden. Doch ga niet. Je kunt haar niet redden en je zou zelf omkomen... De Zonen van de Krokodil zijn wreder dan het bloeddorstigste dier... Denk aan hun waanzinnige blikken toen ze rond het altaar dansten waar je blanke vriendin stond; vrij en toch gevangen. Heb je dan niet gezien hoe talrijk ze zijn ?... Zeker, ze zijn minder groot en minder sterk dan wij, Zonen van de Leeuw. Ze zijn zo talrijk dat ze niet op een man hoeven te zien. En wat kan de moedigste man doen wanneer tien vijanden zich aan hem vastklampen ?... Ik bid je, blanke vriend, ga niet...

Hij bemerkte de vage omtrek van een hut.

Laobé mocht nog lang praten, Dzidziri dacht er niet aan naar hem te luisteren. Hij had zich zo goed mogelijk georienteerd en liep in de richting van het geheimzinnig dorp. Hij kende nu de valstrikken die op de weg lagen en wist hoe hij ze kon omzeilen. Ten slotte vond hij dat Laobé lastig werd. Hij greep hem bij de nek en legde hem de hand op de mond.

— En nu ga je je mond houden, zwartkop, anders zal ik je een buil op de kin moeten slaan. En dat zou toch jammer zijn, men zou je niet meer herkennen ! Ziezo, wees braaf, m'n zoon... We gaan voort...

Dzidziri stapte voort, doch in werkelijkheid wist hij niet wat hij zou gaan doen. Hij had geen plan uitgestippeld. Hij wist alleen dat hij het dorp zou bereiken en doordringen tot bij Sophie... Daarna... wel indien het geluk hem trouw bleef, en daaraan twijfelde hij niet...

Daar lag het mysterieuze dorp. Er heerste een diepe stilte. Uitgeput door de lange ceremonie van de vorige dag sliepen ze. Daarvan moest geprofiteerd worden. Dzi liep zo hard dat Laobé hem nauwelijks kon volgen.

Plotseling ziet Dzidziri de vage omtrekken van een hut. In de hut brandt er een vuur dat een schaarse, popelende schijn over de omgeving werpt. Dzi stoot Laobé, die zich aan zijn kleren vastklampt, weg en stapt verder. Plat tegen de lemen muur gedrukt strekt hij de hals en kijkt in de hut. Hij ontwaart drie uitgestrekte lichamen en hoort hun fluitende adem. Een van de slapers kreunt en draait zich om. De anderen bewegen niet. De ogen van Dzidziri zijn thans gewend aan de duisternis en hij ontdekt meer details. Daar ligt een krokodillenhuid. Een van de Bama-Fantous liet ze daar zeker liggen na de plechtigheid...

— Waarom niet ?

Als een bliksemschicht gaat deze gedachte hem door het hoofd. Hij denkt er niet langer over na en kruipt de hut binnen. Indien hij tegen een voorwerp stoot ? Indien hij verrast wordt en de Bama-Fantous hem gevangen nemen ? Neen, die slapen vredig en hoe zouden ze zich zulk een waagstuk kunnen inbeelden ? Dzi trekt de lege, schubbige, harde huid naar zich toe... Nog een ruk... nog een... Een slaper gromt... Dzi beweegt niet... Opnieuw heerst er stilte... Eindelijk staat hij weer buiten.

Dzidziri geeft Laobé, die hem wil mee trekken, een opstopper.

— Toe, zwartgezicht, vooruit... help me.

Hij werkt zich in de krokodillenhuid, hult er zich in en loopt dan, op handen en voeten en heel log, zoals hij dit van de Bama-Fantous zag doen, het dorp in...

Heel zwaar stapt hij voort en bootst zo goed zo slecht hij kan — veeleer slecht dan goed — de gang van het kruipdier na. Op hetzelfde ogenblik komt de maan van achter de wolken te voorschijn en giet over het landschap haar bleek, koud licht. Men ziet zo goed als in volle dag.

Dzidziri sleept zich naar de hut waar Sophie gisteren opgesloten werd. Maar is ze er nog ? En zullen de wachters het pseudoheilig dier niet ontdekken ? Dzidziri denkt er niet aan. Dzidziri gaat voort...

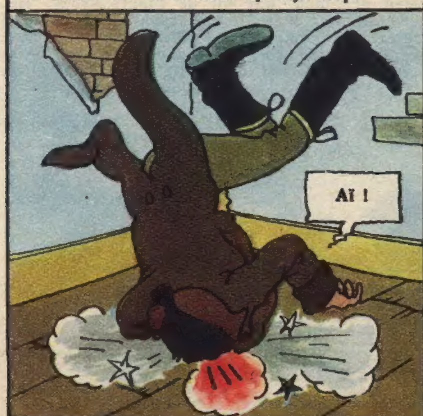
Vanuit zijn schuilplaats oogt Laobé zijn blanke vriend na en zijn tanden klapperen van schrik...

VOLGENDE DONDERDAG :
IN DE DUISTERNIS...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer stormen de kamer van Montbidon binnen op het ogenblik dat deze de keizer wil neerschieten...

(Wordt voortgezet.)

De KUIFJE'S BON

Maria Beys, Firmin de Wester, Frans van Eyken. — Jullie zonden me alle drie 20 punten. Wat een verstrooide professors jullie zijn ! Om een boekje afdrukplaatjes te bekomen, moeten jullie toch 50 punten zenden, niet meer of niet minder ! Ik verwacht dus de dertig nakomers !

Suzy Legrand. — Dank voor je vriendelijk schrijven. De afdrukplaatjes heb je zeker reeds ontvangen. Het doet me genoegen dat de Kuifje's bons je bevallen.

Georges Durant. — Lees de lijst van de prijzen eens aandachtig. Ik ben er van overtuigd, dat je zult ontdekken dat er nergens sprake is van een tafelvoetbalspel !

Edward van Acker. — Je vraagt chocolade en Kuifje's zeep in ruil voor bons ? Waar heb je dat uitgehaald ? Herlees eens dapper de lijst van de prijzen, die reeds verschillende keren gepubliceerd werd.

●

Ziehier in het kort de lijst van de geschenken die je kunt verkrijgen, dank zij de KUIFJE'S BONS :

1) Voor 50 punten de vignetten van REINAERT DE VOS; 2) Afdrukplaatjes « A », 50 punten; 3) Afdrukplaatjes « B », 60 punten; 4) 5 prentkaarten get. door Hergé, 70 punten; 5) Schrijfpapier van KUIFJE, 80 punten; 6) KUIFJE'S WIMPEL, 100 punten (*); 7) Portefeuille KUIFJE, 200 punten; 8) KUIFJE'S Puzzle, reeks « A », 350 punten; 9) Blokjesspel KUIFJE (*); 10) Abonnement op KUIFJE (10 nummers), 450 punten; 11) Puzzle, reeks « B », 500 punten; 12) Album « Reinaert de Vos », 600 punten.

(*) Deze geschenken zullen weldra klaar zijn.

●

OPGELET !

★ Heel spoedig vinden jullie de KUIFJE's BONS ook op de producten van HEUDEBERT.

★ Op aanvraag van talrijke lezers, is het album **« Reinaert de Vos »** te verkrijgen in ruil voor 600 punten.

★ Kleef de kleine bons (deze van ons blad, **PALMAFINA, INA en MATERNE**) op een blad papier. Wie zulks niet vergeet, krijgt zijn geschenk véél vlugger !

★ De prentkaarten van Hergé zijn klaar !

APRILVISSEN

Aan het hof van Lodewijk XIV van Frankrijk werd de 1e April met luister gevierd. Op de nacht van een 31e Maart werden de kleederen van de markies van Grammont verkleind, opnieuw genaaid en op hun plaats gehangen. De volgende morgen (de 1e April) kon hij natuurlijk niets aankrijgen en zijn vrienden zeiden hem dat hij zo vreselijk opgeblazen was. De markies lei zich weer te bed en liet de dokter roepen. De graaf van Toulouse, zoon van Lodewijk de XIV, uitstekend verkleed verscheen aan het ziekbed. Hij verklaarde dat de toestand van de markies zeer ernstig was en schreef volgend recept : « Accipe cisalia et dissue purpunctum » (Neem de schaar en knip wambuis los.) De arme markies kreeg er haast een beroerte van en heel Versailles was ziek van 't lachen.

Keizerin Josephine en haar dochter, koningin Hortense, vonden het prettig de bedden van hun gasten uiteen te vijzen. Heel de nacht van de 31e Maart op de 1e April heerste er dan een lawaai dat horen en zien verging en het schijnt dat de keizer er deugd aan beleefde.

Jullie zien dat niet alleen die zogenaamde « wilde jeugd » graag de 1e April viert.

VERHAAL VAN RAYMOND LERMA

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

PIETER VANESTE was pas achttien jaar en aangenomen als chauffeur door de « Compagnie des Mines », van Luik. Aanvankelijk vond de ploegbaas hem veel te jong, maar Pieter was zo schitterend door zijn examen gekomen, dat hij de plaats kreeg. Het spreekt vanzelf dat Pieter geweldig fier was en zijn taak met geestdrift begon. Zijn vreugde was echter van korte duur, want reeds de eerste dag bemerkte hij dat zijn werkmakkers hem misprijzend bekeken. Deze waren allemaal van vijf en twintig, tot vijf en dertig jaar oud, kloek

Pieker daarover niet. Bevel is bevel !

gebouwd en hun overall getuigde er voor dat ze geen beginnelingen meer waren. Het belangrijkste was wel, dat ze in de streek zelf thuis hoorden. Ze waren ontstemd omdat « die jongen », zoals ze Pieter noemden, waardig bevonden was om hetzelfde werk te doen en dezelfde verantwoordelijkheid te dragen als zij. Bovendien kwam die jongen uit het Noorden, hij was blond en verstond het dialect van de streek niet. Ach nee, ze plaagden hem niet openlijk. Ze beantwoordden zijn « goeie morgen » of « goeie avond ». Als hij op zijn werk verscheen, kreeg hij de nodige instructies, zowel als de anderen, en zo zijn vrachtwagen hersteld moest worden, gebeurde dit onmiddellijk en zonder tegenspraak.

Toch merkte Pieter Vaneste telkens weer hun spottende blikken. Was het om zijn accent ? Zijn bruuske en spontane reacties ? Of alleen om het feit dat hij nog een groentje was ?

De grootste spotters, soms waren ze zelfs vijandig, waren de broeders Harreguy. Beiden waren groot en sterk als bomen, hadden een weelderige zwarte haarbos en vinnige zwarte ogen. Ze zorgden gewoonlijk voor de speciale transporten, waarvoor de directeur zelf opdracht gaf, terwijl Pieter en de vijf overige chauffeurs de gewone vrachten voerden, ondermeer materiaal. Over 't algemeen deden ze drie ritten per dag of twee honderd zeventig kilometers.

Volgens het reglement moest iedere chauffeur vergezeld worden door een helper, een jongen van een jaar of veertien die zorgde dat de radiateur gevuld was en, als ze stopten, de wielen vastzette.

Carlos heette Pieter's knechtje. Hij was ros en een beetje onnozel.

In het grote barakkenkamp van de compagnie hadden de chauffeurs ieder een kamer, ze aten in twee ploegen in de grote refter en dat was voor onze blonde Bruggeling een echte marteling ! Zijn makkers praatten in hun rad en zangerig dialect en barstten soms in lachen uit. Pieter snapte niet waarom en dacht dat hij het mikpunt van hun leute was.

Op zekere dag, het was half Maart, kon hij het niet meer uithouden en vroeg aan zijn buurman waarom ze zo luidkeels lachten. Het was een van de Harreguy's die droogjes antwoordde :

— Heb je dat niet begrepen, jongen ? Wij lachten om de goeie poets die we je voorganger eens gebakken hebben ! Hebben we daar plezier aan beleefd !

— ja, dat was een puike grap ! zeiden ook de anderen en ze schudden van 't lachen !

Pieter Vaneste werd rood, hij slikte zijn koffie met moeite binnen en ging terug naar zijn vrachtwagen, die reeds met mijnhout en plaatijzer geladen was. Carlos wachtte op zijn meester.

— Wat heb je vandaag, Pieter ? vroeg de kleine rosse.

— Die kerels vervelen me ! antwoordde Pieter.

Onwillekeurig lette Pieter de volgende dagen scherper op zijn makkers. 't Scheen hem of er tintelde ironie in hun ogen. Er gebeurde echter niets ongewoons. Dat gaf Pieter meer moed en zelfvertrouwen. De ploegbaas zei hem op een avond :

— Als jij de baan op bent, Pieter, mogen we gerust zijn in de zaak ! Je bent heel flink en 'n regelmatig chauffeur, dat stellen we hier op prijs. De directeur werd reeds ingelicht !

Een week later werd Pieter uit zijn slaap opgeschrikt door een luid gebonk op de deur van zijn kamer.

— Wat is er gaande ? riep hij.

— Vooruit, jongen, we hebben je nodig !

— Hoe ? Waarom ? Ik ben om tien uur thuis gekomen gisteravond en moet niet voor acht uur vertrekken. Kijk maar naar de dienstregeling !

— Werd veranderd ! Bevel van de directeur. We verwachten je over tien minuten !

DE APRILVIS

Pieter herkende de stem van de oudste Harreguy, die de graad van ploegbaas had.

— Dat schijnt ernstig, bromde hij.

Vliegensvlug schoot Pieter in z'n kleren en liep naar buiten. Toch kreeg hij achterdocht. Hoe kwam het dat er reeds twee chauffeurs beneden waren en dat er in de ateliers reeds gewerkt werd ?

Harreguy keek nors voor zich uit en zei :

— Speciaal transport voor je vandaag ! Een heel speciaal transport zelfs !

— Zo ! Gewoonlijk doen jij en je broer dat toch !

— Ja, gewoonlijk ! Maar het schijnt dat jij vandaag belast bent met een speciaal vrachtje.

De twee andere chauffeurs waren intussen nader getreden. Ze openden hun mond, maar zeiden niets.

— Wat hebben die kerels vandaag ? Dat is niet normaal ! Er schort iets !

— De vrachtwagen staat klaar ! werd er geroepen.

— Werd Carlos verwittigd ?

— Carlos ? Je knechtje ? Man, je bent gek !

— Voor dit werkje heb je geen hulp nodig, zei Harreguy kort.

Pieter Vaneste bekeek zijn makkers scherp, maar ze draaiden het hoofd om.

Bezorgd liep Pieter naar zijn wagen. De twee Harreguy's volgden hem en toen Pieter achter het wiel wou springen, hield de jongste hem tegen.

— Niet zo vlug, jongen ! Weet je welke voorzorgen je moet nemen voor dit soort werk ?

— Ik ken m'n stiel ! Trouwens is daaraan niets geheimzinnigs; je vertrekt en zorgt er voor dat je weer thuis geraakt !

— Weer thuis geraken, grinnikte de oudste Harreguy, daar zit het 'm juist ! Stil voegde hij er iets aan toe als : Die uilskuikens sturen een beginneling de baan op, zonder dat hij weet wat er op zijn wagen ligt ! Hoe durven ze die verantwoordelijkheid nemen !

— Nu ja, pieker er maar niet meer om. Bevel is bevel ! antwoordde zijn broer.

— Luister, Pieter, hernam de oudste, onthoud wat ik je zeg ! Weet je wat je gaat vervoeren ?

Pieter wierp een oogslag op de langwerpige kassen voorzien van smalle halzen. Tussen de kassen waren er bussels stroo gelegd om het schokken te vermijden.

— Moet een vloeistof zijn. Zwavelzuur, veronderstel ik...

— Ach, domkop ! Het is nitroglycerine ! zei de oudste Harreguy.

Pieter Vaneste voelde een rilling langs zijn rug lopen, toen hij dit hoorde. Hij wist dat nitroglycerine gebruikt werd voor het vervaardigen van dynamiet en het een der gevaarlijkste springstoffen is, die men kent. Hij had inderdaad eens horen zeggen dat er ééns per jaar een vracht nitroglycerine vervoerd werd, maar dat er nog nooit ongelukken gebeurd waren. Pieter wist echter, dat er in Amerika, waar men deze springstof waarschijnlijk veel meer vervoerde, dikwijls vreselijke ongelukken gebeurden vooral in de petroleumstreek. Een dikke rookwolk en een gat in de baan, was alles wat er dan overbleef van de wagen, de lading en... de chauffeur...

— Pieter, rijd in tweede en verander niet van snelheid, versta je me ! De weg zal vrij zijn, dat spreekt vanzelf. Neem de bochten breed genoeg en kijk steeds voor je naar de steenweg. Rij niet over grote stenen en olievlekken, jongen !

De werktuigkundigen waren uit de ateliers gekomen en bekeken Pieter zwijgend en ernstig.

— Wij rijden voorop met de side-car, sprak Harreguy weer, op behoorlijke afstand natuurlijk...

Om het schokken, bij het aanzetten van de motor, te vermijden, duwden zes makkers aan de vrachtwagen tot de motor zacht aansloeg...

Toen Pieter de grote, brede poort uitreed zag hij de side-car op een vijftigtal meters voor zich. Een blik in zijn spiegeltje zei hem dat de mecaniciens volgden met de reparatiewagen, eveneens op een afstand van vijftig meters. Voor het overige was de steenweg leeg en verlaten...

★

Pieter klemde de handen stevig om het wiel, maar toch voelde hij de angst in zijn keel :

— In zulk een sukkeldrafje duurt het drie uren eer ik ter bestemming ben ! Dat zijn eventjes tien duizend sekonden en ieder van die tienduizend zijn goed om de lucht in te vliegen ! Proost, Pieter !

Maar Pieter zag ook de andere zijde van de medaille : indien hij heelhuids aankwam, zouden zijn makkers hem gelukwensen en niet meer voor een groentje aanzien ! Hij zou met deze rit zijn strepen verdienen...

Plotseling zag hij de gezichten van de Harreguy's en de anderen weer. Het leek of ze een ontroering verborgen of... een lachen onderdrukten ? Als een bliksemschicht ging het door Pieter's hoofd : Het moest eens een grap zijn ?

Had Harreguy niet voor een paar dagen zelf verteld hoe ze zijn voorganger hadden beetgenomen ? Neen, dat was toch onmogelijk !

Pieter keek naar de kleine kalender die in zijn wagen hing : 1 April, stond daar met dikke letters op geschreven...

— Natuurlijk ! Nu wordt het me duidelijk ! schreeuwde Pieter, het is de 1e April en ze willen me eens een goeie poets bakken. Chauffeurs, werktuigkundigen, allen hebben ze samengespannen om mij, het groentje, een les van formaat te geven ! Daarom zijn die kerels ook in de auto gestapt om mij te volgen, om te zien wat ik ga doen en al de overigen, ja, heel het kamp is nu reeds ingelicht en schudt van 't lachen ! In een slakkengangetje hadden ze hem bijna twee honderd kilometers ver gestuurd en nog dagen, nog maanden zouden ze lachen omdat « de jongen » er in gelopen was !

— Haha ! Dat is het ! Wel, ze zullen eens wat gaan beleven !

Woedend rukte Pieter aan de stang en de auto vloog met een ruk vooruit ! Het had immers geen belang meer ! Pieter stoof over de baan, draaide kort en scherp in de bochten. Daar was de side-car van de broeders Harreguy. Ze leken wel erg verrast en deden teken :

— Langzaam ! Langzaam ! schreeuwden ze.

Pieter antwoordde met een luide claxonstoot...

De Harreguy's speelden de komedie verder. Kijk, ze wenkten en riepen.

— Kalmpjes aan ! Kalmpjes aan, vermoei jullie niet ! riep Pieter terug.

Toen hoorde hij iets als :

— Jongen, rij langzaam of je schiet er het hachje bij in !

Het kon hem niet schelen. Het kon hem ook niet schelen, dat de Harreguy's hun side-car met een ruk opzij van de baan slingerden...

— Idioten ! Jullie trukje lukte niet, hé !

★

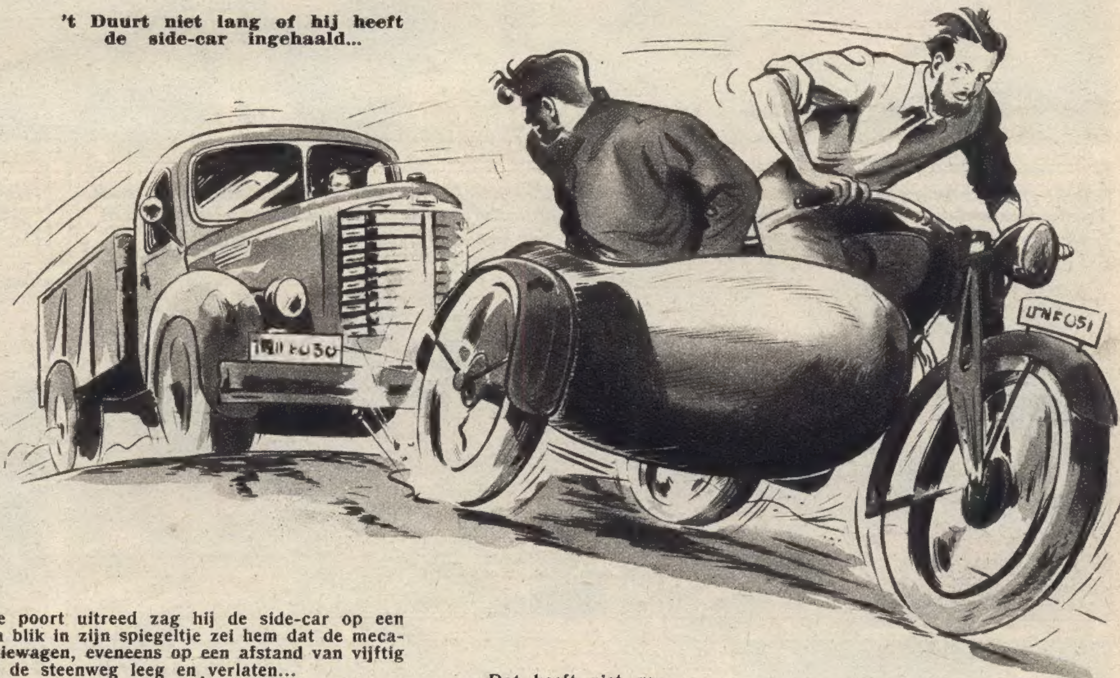
Hij hoorde aan het geronk achter hem dat de dépannagewagen de snelheid eveneens had opgevoerd en de smalle weg langs de andere kant van de heuvel genomen had... Inderdaad. Op het kruispunt van de twee wegen zag Pieter de wagen reeds staan. De werktuigkundigen waren er af gesprongen. Om hen te ergeren verwisselde Pieter de snelheid juist op een slecht deel van de weg, zodat zijn vrachtwagen danste ! In plaats van de grap langs de goeie kant op te nemen — de aprilvis was nu toch mislukt — sloegen zij de handen in de lucht en maakten zich uit de voeten.

★

De rest van de tocht verliep zonder avonturen. Pieter floot een deuntje en reed zoals het hem beliefde.

Toen hij bijna ter bestemming was, dacht hij er aan dat ook de ploegbaas in het complot moest betrokken zijn, want anders was het toch niet mogelijk geweest die hele zaak op touw te zetten ! Wel, hij zou die groten eens tonen dat hij zich niet had laten beetnemen ! Precies op hetzelfde ogenblik verschenen er twee welbekende gestalten langs de boord van de weg. Pieter Vaneste slingerde zijn wagen van de ene kant van de weg naar de andere, alsof hij dronken ware en riep lachend :

'**t Duurt niet lang of hij heeft de side-car ingehaald...**

— Dat heeft niet gepakt, hé ! Dat heeft niet gepakt, hé !

De gestalten verdwenen zo vlug alsof ze door de grond ingezwolgen waren...

★

Eindelijk hield de wagen stil. Pieter sprong er uit. Er verliepen drie volle minuten vooraleer er iemand verscheen, maar toen doken ze langs alle kanten op : de ploegbaas, de werktuigkundigen en de side-car met de broeders Harreguy.

Ze bleven allemaal zwijgend rond de vrachtwagen staan.

— Wel, wat denken jullie er van ? Die Aprilvis is mislukt, hé ! Jullie hebben het balletje mis geslagen, ditmaal !

Niemand antwoordde en het viel Pieter op dat ze allemaal doodsbleek zagen...

De ploegbaas staarde Pieter aan zoals men een geest of een verschijning uit de andere wereld zou aankijken en zei dan stil en ontroerd :

— Jongen toch ! Je hebt veel geluk gehad, want wat je vervoerde, was werkelijk nitroglycerine !

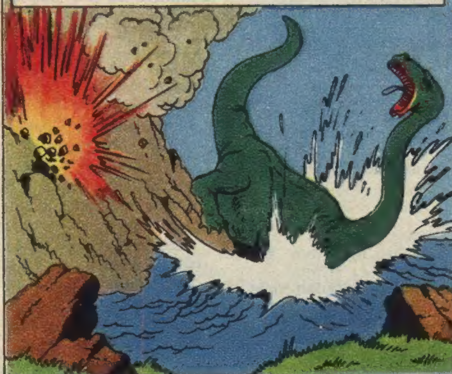
DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Uit de grot van Mocano kwam een geweldige brachiosaurus gekropen die alles op stelten heeft gezet. Lambik, Suske en Wiske zoeken naar een middel om het monster te doden. Maar dat is niet zo gemakkelijk...

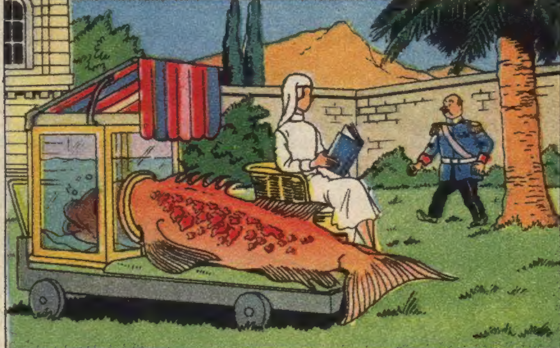

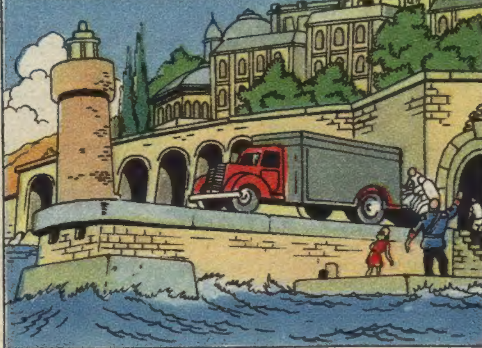

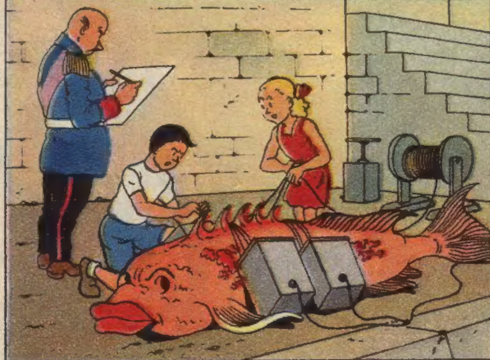

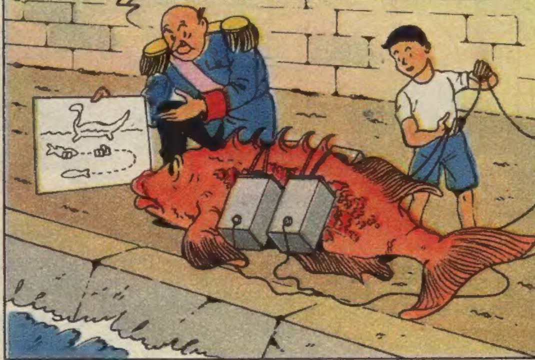

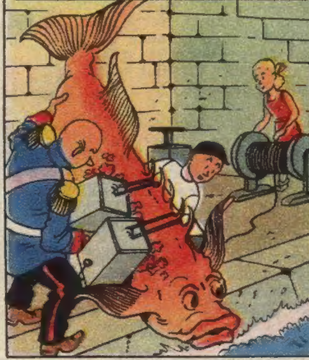

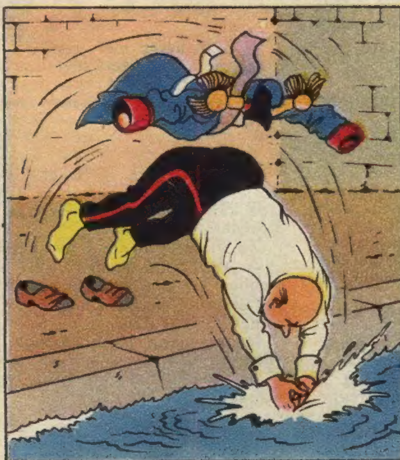

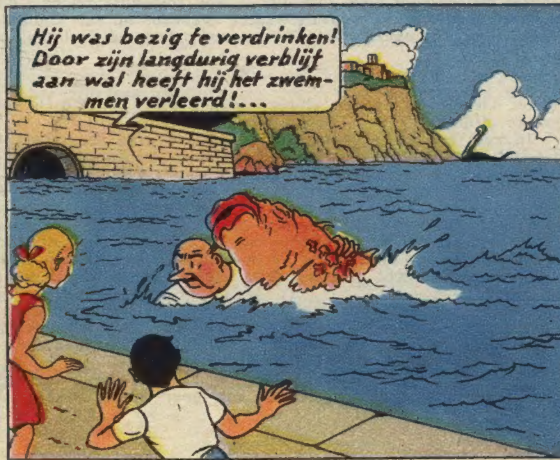

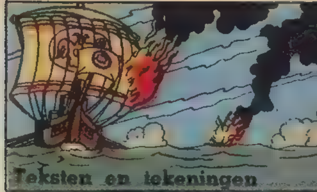

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

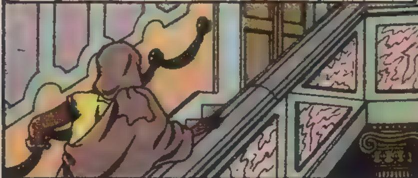
HET VERVLOEKTE EILAND

Teksten en tekeningen van J. Martin

Alex werd naar Carthago gezonden voor een onderzoek naar aanleiding van de onheilspellende gebeurtenissen. Alex verzint een list om zijn tegenstanders in handen te krijgen.

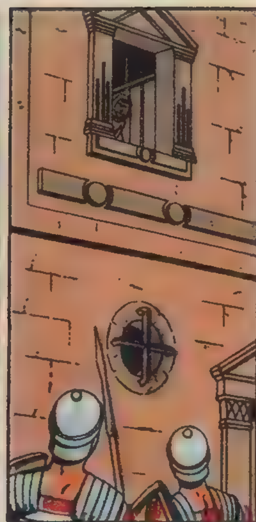

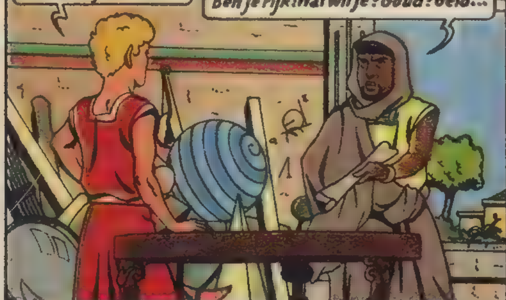

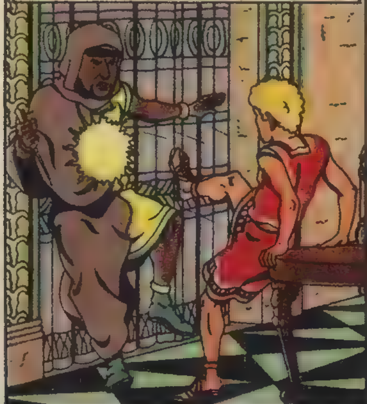

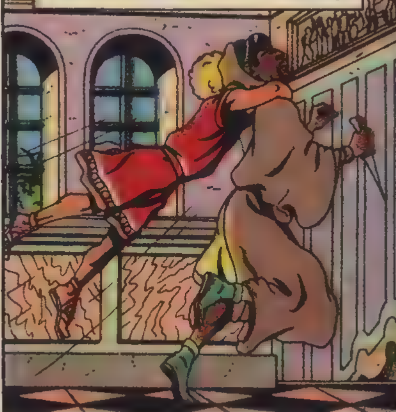

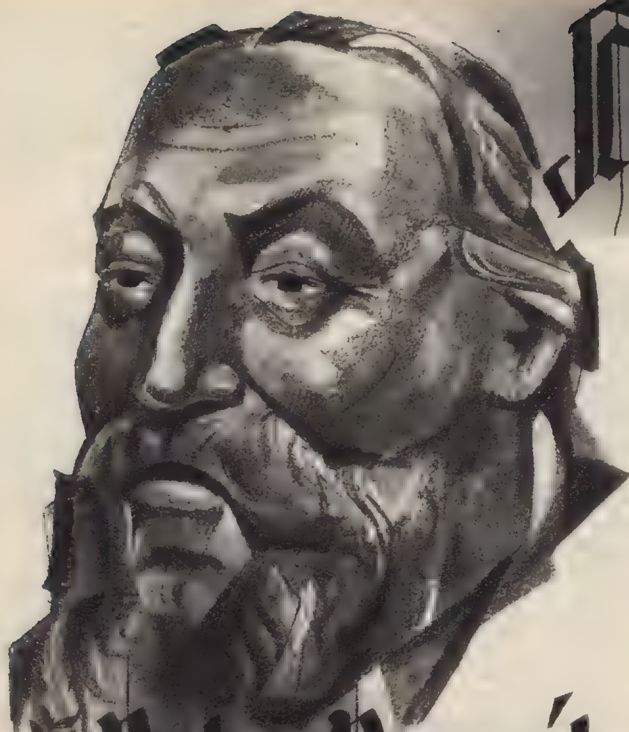

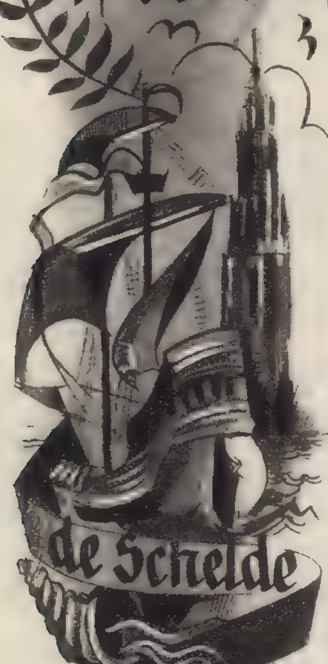
(Wordt voortgezet.)

Hij leerde zijn

Peter Benoit werd tijdens de laatste weken in heel Vlaanderen herdacht ter gelegenheid van de vijftigste verjaardag van zijn afsterven (1901). Prosper van Langendonck heeft Peter Benoit genoemd : de man die zijn volk leerde zingen, dit in parafrase op de typering van Hendrik Conscience : de man die zijn volk leerde lezen.
Kon het Vlaanderen van de vorige eeuw dan niet meer zingen of lezen ? Toch wel, maar het had bijna volledig kontakt verloren met onze grote traditie uit de Middeleeuwen en de Renaissance. Want vergeet niet dat we musici hadden zoals Willem Dufay, Ockeghem, Willaert, de Rore, Lassus, de Monte en Sweelinck, die de grondleggers geweest zijn van de Europese muziek.
Door de opeenvolgende bezettingen geraakte de beschaving in Vlaanderen helemaal in verval. Hendrik Conscience en Peter Benoit hebben in de heropstanding van ons volk een reuzenaandeel gehad. Daarom mag Benoit voor ons geen naam blijven zonder meer. We moeten zijn leven en zijn strijd leren kennen en waarderen.

Peter Benoit

— Spelen we nog een partijtje, vader ?
— Graag. Ge weet wel dat ge me dat nooit twee keer moet vragen, antwoordde grootvader Bernard Monnie aan zijn schoonzoon Benoit, die met zijn dochter Rosalie getrouwd was en sluiswachter speelde te Harelbeke. Bernard Monnie en vader Benoit hielden alle twee veel van muziek. De eerste speelde kiephoorn en de tweede klarinet. Hun geestdriftigste luisteraar bleek Pierre, de tienjarige zoon van vader Benoit. Die jongen erfde de muzikale aanleg van zijn vader en grootvader, hij wilde klavier leren spelen. Het duurde een tijdje alvorens het arme sasseniersgezin met zijn vele kinderen Pierre naar de koster van Desselgem liet gaan. Maar dat dit eindelijk toch kon, heeft Pierre aan het aandringen van peter Bonnie te danken, die er zelfs zijn laatste spaarcentjes voor over had.

Koster Carlier van Desselgem had niet veel tijd nodig om er zich van te vergewissen dat zijn Harelbeekse leerling niet de eerste de beste was. De mensen die soms aan de deur luisteren wanneer Pierre aan het klavier zit, zegden het spontaan :

DIE JONGEN ZAL HET VER BRENGEN !

Vader Benoit wilde van zijn zoon een schoolmeester maken. Pierre voelt daar niet veel voor. Hij wil zich uitsluitend aan de muziek wijden. Maar daar is zijn vader niet voor te vinden. Onderwijzer zal hij worden ! Zo wordt Pierre naar Lier gezonden om er zijn ingangsexamen voor de normaalschool af te leggen. Hij valt echter moedwillig door de mand. Wat nu ?

— Laat me toch muziek leren! smeekt Pierre.

Zie, daar komt meteen koster Carlier van Desselgem de sluiswachterswoning binnen.

— Ha, ik hoor al waarover het gaat, mijnheer Benoit. Zoonlief wil muzikant worden en vader is bang dat hij zo niet door het leven zal geraken ?

— Ja zeker, mijnheer Carlier.

— Wel, luister eens mijnheer Benoit ! Ik ben er nu van overtuigd dat uw zoon Pierre een meer dan gewone aanleg heeft. Heeft hij verleden jaar niet de muziek geschreven en gedirigeerd voor de plechtige prijsuitdeling van het pensionnaat van Harelbeke ? Hoeveel jongens zijn er die dat op zijn ouderdom zouden kunnen ? Geloof me vrij, mijnheer Benoit : laat uw zoon naar het conservatorium gaan !

En zo liet vader Benoit zich overtuigen door de koster die korte tijd daarop met zijn leerling naar Brussel trok om hem voor te stellen aan mijnheer Fetis, de direkteur van het conservatorium. Op de vraag van Fetis wat hij eigenlijk worden wil, antwoordt Pierre kordaat:

IK WIL EEN GROOT TOONDICHTER WORDEN !

Zoals alle jonge kunstenaars kent Pierre Benoit in Brussel enkele jaren van geestdriftige studie... en sombere eenzaamheid en armoede. Hij laat zich echter niet ontmoedigen en zet dapper door. Hoe gelukkig is hij echter, wanneer hij naar zijn ouders mag schrijven dat zijn eerste werk in het openbaar te Brussel zal uitgevoerd worden !

Kort daarop verneemt men te Harelbeke dat Pierre Benoit toegang verkregen heeft tot enkele invloedrijke Brusselse salons. Op zekere dag wordt in het salon van mevrouw Gerber het *Stabat Mater* van de jonge toondichter uitgevoerd in aanwezigheid van de dirigent van de Muntschouwburg. Iedereen is opgetogen, en mevrouw Gerber doet een woordje ten beste voor de jonge musicus bij Hanssens, de orkestleider van onze nationale schouwburg. Kort daarna maakt Pierre Benoit deel uit van het orkest van de Muntschouwburg als... triangelspeler. Het is niet veel, maar het brengt toch wat zaad in 't bakske.

Enkele maanden later verschijnt zijn eerste werk : *Guirlande Lyrique, opus 1, par Benoit.*

En nu is hij op de goede weg. Pierre wordt dirigent van het orkest van de Vlaamse schouwburg. Groot sukses. Enkele maanden later neemt hij voor de tweede maal deel aan de wedstrijd voor de Prijs van Rome, en deze keer wint hij de prijs en de studiebeurs met een werk : *Abel's Dood*. Zijn eerste cantate wordt uitgevoerd door twee honderd zangers. Pierre is in de hoogste hemel.

In afbreuk met de gewoonten van de winnaars van de Prijs van Rome, die meestal met hun studiebeurs naar Frankrijk trokken, gaat Benoit naar het land van Beethoven, Bach en Wagner. In de Domkerk van Berlijn leidt hijzelf de achtstemmige uitvoering van zijn *Ave Maria*. In hetzelfde jaar dirigeert hij zijn *Petite*

volk zingen

Cantate de Noël in Sinter-Goedele op Kerstdag. Pierre Benoit heeft echter een ding ondervonden : wil men in België als een groot toondichter aanzien worden, dan moet men door Parijs geïntroniseerd worden. Hij vind het jammer, maar hij heeft het er voor over, en trekt naar de Franse hoofdstad waar hij kapelmeester wordt van de Bouffes Parisiennes, het beroemde theater van Offenbach.

Wanneer de Bouffes Parisiennes op tourneereis te Brussel zijn, leert Pierre Benoit een man kennen die op zijn leven een beslissende invloed zal uitoefenen : de Vlaamse dichter Emmanuel Hiel.

Hiel heeft het daverend sukses van Benoit meegemaakt, weet dat hij één jongen van Harelbeke is, en geeft zich rekenschap van de grote mogelijkheden van Benoit. Hij neemt zich voor hem voor de Vlaamse zaak te winnen :

— Gij zult niet langer Pierre Benoit heten, maar Peter Benoit worden ! zegt Hiel aan het eind van zijn overtuigend betoog. Gij zult ons Vlaamse muziek schenken !

En Benoit stemt daarmee in. Een Vlaamse muziek, daar zal hij voor zorgen ! Dat is het ideaal waar hij reeds lang van droomt. Nu hij op het hoogtepunt van zijn Franse roem staat, besluit hij zich aan het vernederde Vlaanderen te wijden, met hart en ziel. Benoit keert niet meer naar Parijs terug.

DE RUBENS DER MUZIEK

Peter Benoit leert Hendrik Conscience kennen. Constanze Teichmann, de dochter van de Antwerpse goeverneur nodigt Benoit uit naar Antwerpen te komen. In Brussel wil men van Benoit's Vlaamse muziek niet weten. Zo lang het Franse melodietjes waren, was alles goed. Maar wat heeft die talentvolle toondichter Benoit zich nu in het hoofd gestoken : Vlaamse muziek ? Het Vlaamse volk is een volk van meiden en knechten. Die taal is alleen goed om in de cafeetjes, de steegjes en de achterkeukens gesproken te worden. Zo denkt Brussel. Benoit zegt aan Brussel vaarwel, en vind in Antwerpen een gunstiger atmosfeer.

Wanneer zijn eerste oratorium *Lucifer* op een Nederlandse tekst geschreven wordt, schrijft een Brusselse muziekrecensent, dat hij nog niet wist « dat Lucifer Vlaams kende ».

Op 30 September 1868 wordt *Lucifer* door Franssprekende zangers in het Nederlands te Brussel opgevoerd in het Hertogelijk Paleis. *Lucifer* wordt de eerste Vlaamse triomf te Brussel !

Constance Teichmann heeft intussen geijverd om haar bescherming tot direkteur van de Antwerpse muziekschool te doen aanstellen. Het gaat niet gemakkelijk, want er is veel tegenstand vanwege de Fransgezinden. Maar Benoit wordt niettemin tot bestuurder benoemd en maakt van de muziekschool een centrum van de herlevende Vlaamse kunst.

— Waarom zoudt ge de Schelde, de slagader van Antwerpen, de bron van onze welvaart en de liefde van heel Antwerpen niet eens bezingen, meester, vraagt Constance Teichmann aan Peter Benoit.

En ja, waarom niet ?

In zijn *Schelde* bezingt Benoit de Bos- en Watergeuzen, Zannekin, Artevelde en Oranje, al diegenen die in de loop der eeuwen voor het land aan de Schelde geleefd, gewerkt en gevochten hebben.

Bij de eerste uitvoering was er een hele bende tegenstanders naar de schouwburg gekomen om 't werk uit te fluiten. Maar Benoit's muziek is zo meeslepend en sterk overtuigend, dat er niet aan fluiten gedacht werd, maar dat al de toeschouwers op het einde een oorverdovend applaus aan de toondichter en zijn koor bezorgen. Zo'n geestdrift heeft Antwerpen in geen jaren meer gekend !

Peter Benoit heeft het hart van alle Antwerpenaren veroverd. En niet alleen van de Antwerpenaren, maar van heel Vlaanderen, want Vlaanderen heeft in hem de bard herkend waar het op wachtte.

En nu volgt de ene cantate op de andere en orataria, lyrische drama's : *De Leie, Drama Christi, De Oorlog, Charlotte Corday, De Pacificatie van Gent* en het hoogtepunt : *De Rubenscantate, of Vlaanderens Kunstroem.*

Wanneer men op de Antwerpse Groenplaats op 18 Augustus 1877 acht honderd zangers ter gelegenheid van de drie honderdste verjaardag van Rubens geboorte de Rubenscantate hoort zingen onder de magistrale leiding van de toondichter, dan voelen de duizenden die daar samengestroomd zijn : *Vlaanderen herleeft !*

En Peter Benoit blijft niet bij de pakken zitten. Het vuur is opgelaaid, nu moet het onderhouden worden. Daar verschijnt een nieuw werk : *De Genius des Vaderlands.* Kort daarop wordt de *van Rijswijckcantate* gezongen en daarna de *Consciencecantate.*

De Vlaamse taal wordt gehoond en veracht ! Benoit zal haar door het volk en door de jeugd doen beminnen : *Mijn moederspraak, mij lief als geen...* Benoit en zijn muziek worden in de Fransgezinde pers aangevallen ! De meester grijpt zelf naar de pen en verdedigt zijn werk en zijn volk met geestdrift en overtuiging.

Benoit wil van de Antwerpse muziekschool een Koninklijk Conservatorium maken. Dertig jaren heeft de strijd geduurd. Maar hij heeft zijn slag thuis gehaald. Wanneer het nieuws Antwerpen bereikt, wordt er besloten de meester plechtig te vieren. Heel de stad en heel het land zullen er aan deelnemen. Op 12 December 1897 stromen vijf en twintig duizend Vlamingen te Antwerpen samen. Het is eeuwen geleden dat Antwerpen nog zo'n overweldigende hulde aan een man gebracht heeft. Men moet terugdenken aan de Blijde Inkomsten van de Prinsen uit het verre verleden om een vergelijking te vinden. Heel de stad vlagt, zingt, juicht ! In een open koets rijdt Peter Benoit door de stad die hem als een van haar grootste zonen aanvaard heeft : de prins van het lied. Drie dagen lang wordt er gefeest !

IK HEB HET ONTWAKEN GEBAZUIND... kan Benoit trots en zelfbewust verklaren. Ja, Polen heeft zijn Chopin gekregen, Noorwegen zijn Grieg, Italië zijn Verdi, Slovakije zijn Smetana, Duitsland zijn Wagner, en Vlaanderen kreeg zijn Benoit !

Op zijn sterfbed heeft Benoit nog een bekommernis : *Hoe gaat het met het conservatorium ?* Nog een zucht : *Arm Vlaanderen !* Nog een wens : *Ik wil niet sterven !*

Peter Benoit is niet gestorven. Dat heeft de hulde die we nu vijftig jaar na zijn dood meegemaakt hebben, overduidelijk bewezen.

Peter Benoit werd naast Hendrik Conscience begraven. Samen zullen ze de geschiedenis en de legende ingaan, zoals de helden die zij bezongen hebben. Johan de BRABANDER.

conscience-herdacht

hy vleide geen

groten der

Rubens-canta

51 luc verstraete

De Zoon van de Postmeester

Door André Galland

Pierre de Cadilhac weigert Maria de Medici verder te volgen daar zij de belangen van Frankrijk niet dient. Richelieu valt in ongenade en verlaat de hoofdstad. Hij ontmoet de Cadilhac en samen keren ze terug naar Versailles waar de koning verblijft.

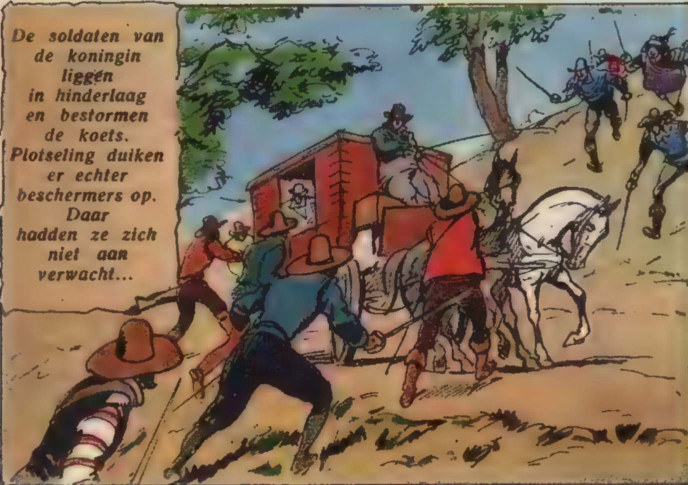

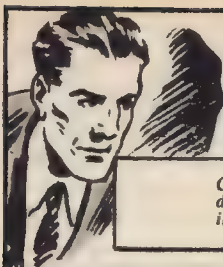

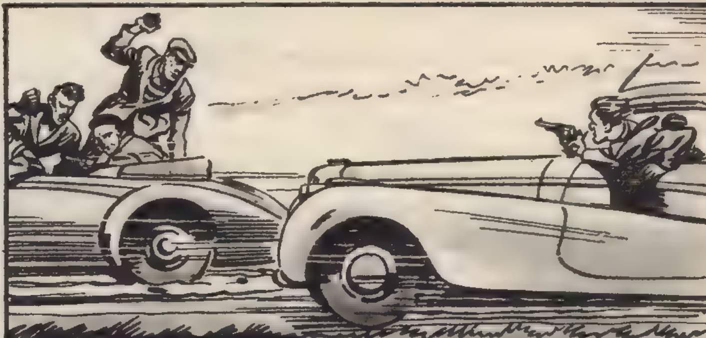

DE RODE RAPIER

Constructeur John Best en zijn vrienden rijden naar Italië, waar ze zullen deelnemen aan de koers van de Dolomieten. De Rode Rapier wordt echter achtervolgd door gevaarlijke bandieten. John Best zit in de klem, doch Sexton Blake, een detective, komt te hulp...

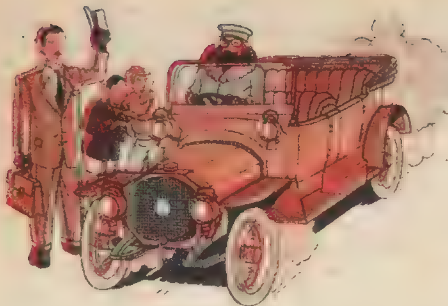

Volgende week : DE GEVAARLIJKE BOCHT...

(Wordt voortgezet.)

Zulke chauffeur... Zulke auto !

ZIE je die « ouwe kar » daar tussen al die nieuwe blinkende moderne monsters staan ? De studenten die uit de school komen hebben een rijke woordenschat om die ouwe kar te betitelen, maar erg vleiende benamingen hoort men er niet bij. Zelfs de volwassenen die er langs komen, kunnen een glimlach niet onderdrukken. Neen, niemand heeft medelijden met een ouwe kar, laat staan bewondering !

En toch, wanneer men bedenkt hoeveel gevaren zo'n wagen getrotseerd heeft tijdens zijn bestaan, verdient hij bewondering evenals de chauffeurs lof verdienen, want zij hebben hun wagen in alle omstandigheden, doorheen alle indernissen weten te leiden en het is aan hun zorgen te danken, dat die wagen zó oud is geworden.

Auto's zijn niet sterker of niet zwakker dan het menselijk mechanisme en tijdens hun leven hebben ze ook heel wat ziekten te doorstaan, die hun haast even fataal kunnen zijn als kinkhoest en rode koorts voor kinderen. Het is ge-

Niets is gemakkelijker dan een nieuwe wagen verknoeien na 3- of 4.000 km., doch een auto die zorgvuldig onderhouden en met verstand bestuurd wordt, geeft de eigenaar wel tien jaar voldoening!

woonlijk van de bestuurder dat het afhangt of de wagen er al dan niet doorheen spartelt !

DE MOTOR VERSLIJT

Dat is een normaal verschijnsel. De zuigers gaan op en af door de cylinders en slijten deze op de duur uit. Een zuiger, die onafgebroken op en neer gaat, legt 6 tot 10 meter per sekonde af, en tijdens de koersen bv. wordt dit tempo opgevoerd tot 30 meter per sekonde. De motor van de moderne auto's draait tegen 3- of 4.000 toeren per minuut en bereikt op maximum snelheid soms 6.000 toeren. Het is dus normaal dat de wanden van de cylinders na 50.000 km. uitgesleten zijn door de wrijving. De cylinders worden langwerpiger en de drukking vermindert, de motor loopt trager en slechts met een gedeelte van zijn kracht. De onmiddellijke gevolgen hiervan zijn :

... dampt als een stoommachine !

Het benzineverbruik stijgt. Het olieverbruik wordt onstellend groot. De zuigers en cylinders zijn niet meer hermetisch en zo vermengt het smeersel zich met de explosiegas en wordt langs de uitlaatbuis naar buiten gestuwd. Het is aldus dat oude auto's er in slagen een liter olie en meer per 100 km. te verbruiken en ze laten op hun weg een dikke blauwe rookpluim na.

MEN SCHOKT EN SCHOMMELT LUSTIG

De veren en de schokbrekers die tijdens hun jonge leven zoveel schokken en stoten hebben moeten opvangen, geraken versleten. Hoeveel kilometers hebben ze ook niet afgelegd over bonkige, harde kasseien, wegen vol kuilen en bulten. De veren moesten duizenden malen uitzetten en inkrimpen en hebben hun elasticiteit verloren. Niet alleen de motor verslijt door de snelheid, maar ook de suspensie. Indien de veren en de schokbrekers het na enkele duizende kilometers opgeven, is dit de schuld van de chauffeur, want zij kunnen 1.000.000 km. afleggen zonder scheuren of barsten. Er bestaan inderdaad praktisch geen slechte auto's, maar wel een ongelooflijk aantal chauffeurs die, zoals men het in Brussel zegt, beter met een « kinderkoets » zouden rijden !...

(Wordt voortgezet.)

Ze hotsebotsen over de kasseien...

KUIFJE's Aktualiteiten

KENNEN jullie de vliegende fiets ?

Hij werd te Parijs tentoongesteld. Het is een fiets zonder motor en men moet hem al peddelend oplichten. Iemand die honderd kgr. weegt moet het naar 't schijnt niet proberen ! Onze tochtjes zullen dus in de toekomst nog prettiger worden, vermits we vliegend zullen fietsen !

De schepen die te oud worden om de Golf van Panama te doorkruisen, zullen dit weldra per trein kunnen doen. Deze trein zou een soort reusachtige kast zijn geopend aan de twee uiteinden, die over sporen bolt en zich ook in het water, onder de schepen, zou kunnen plaatsen. Na 250 km. zet deze trein zijn vrachtje dan weer in de Oceaan.

●

Twee reactievliegtuigen zonder piloot bereikten een snelheid van 2.200 km. per uur !

●

Een broertje van de Brabazon, het Engels reuzenvliegtuig, is van stapel gelopen. Het zijn de grootste vliegtuigen ter wereld, doch voorlopig zullen er niet meer van dit soort gebouwd worden.

●

Te Forst, in Duitsland, werd een uitgeputte duif aangetroffen. Men nam het dier op en bemerkte dat het een boodschap aan zijn poot droeg. De boodschap was geschreven in 1943 door de kommandant

van een Beiers regiment. Hij vroeg hulp voor zijn troepen.

●

De bruine beren dreigen uit te sterven. Het is daarom dat er in Sydney een club « De Vrienden van de Bruine Beer » werd opgericht. John Small, de president van de club, verklaarde dat de Teddy Bear voortaan in vrede zal kunnen leven en dat er jacht zal gemaakt worden op de jagers van bruine beren !

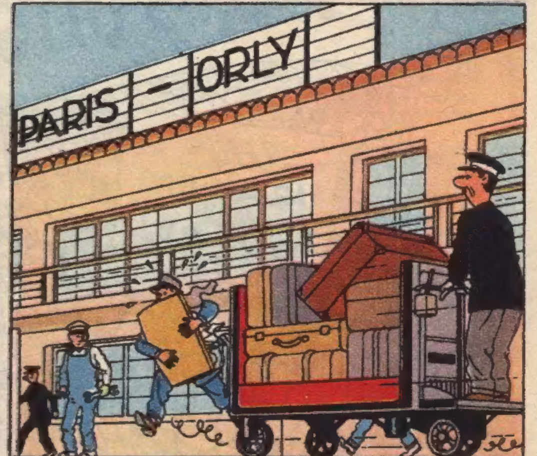
Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

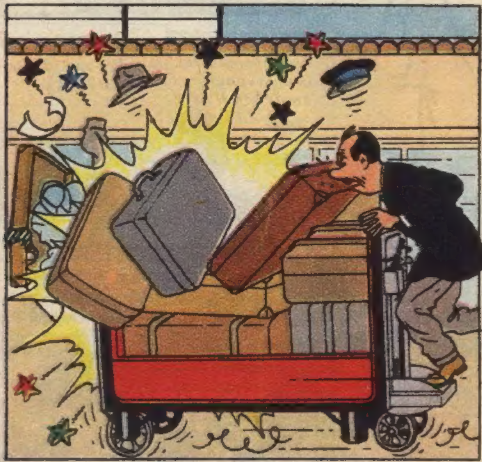
Moreau en Barelli zoeken een gevaarlijke gangsterbende. Ze vernemen dat de leider van de bende een eigendom heeft op Nusa Penida en besluiten er op af te trekken...

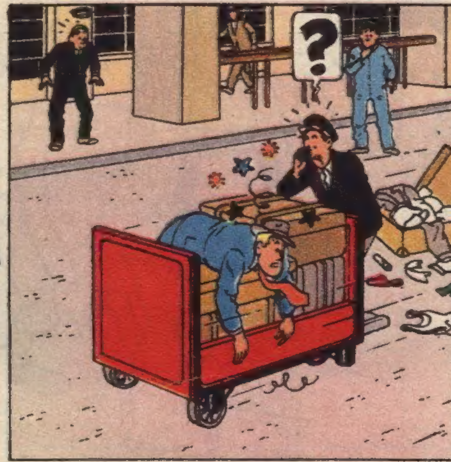
Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

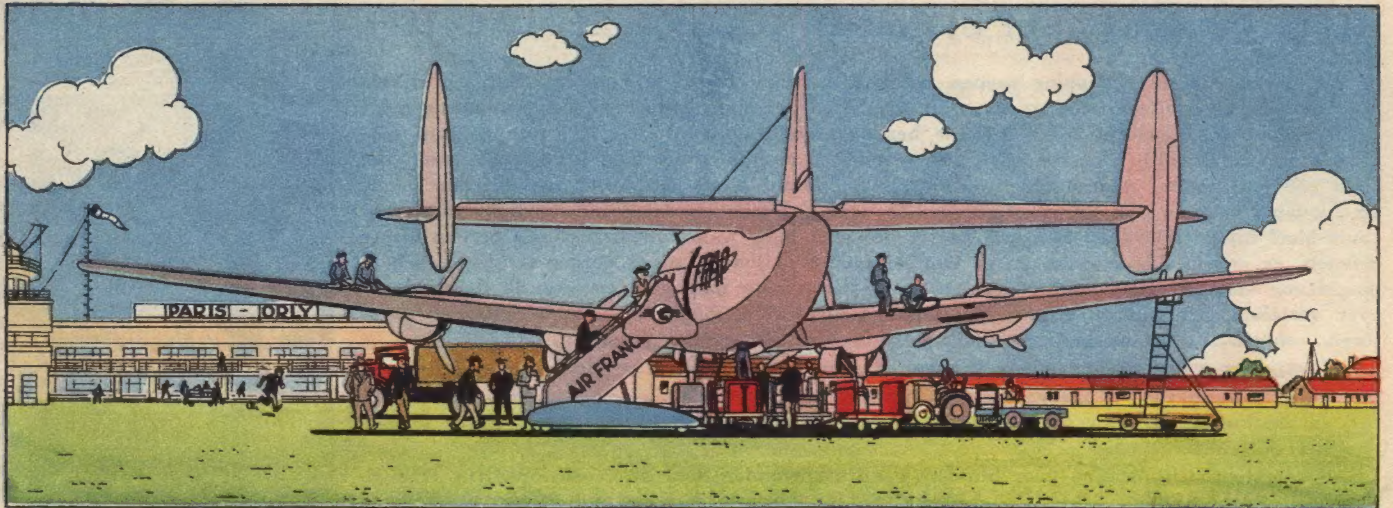

(Wordt voortgezet.)

NEEN, DE MANNEN HEBBEN NIET ALLES UITGEVONDEN!
Wij vragen het woord!
Vrijheid en gelijkheid!
MEISJES!

HEEFT DE MAN ALLE UITVINDINGEN OP ZIJN ACTIEF?

De heren van de Schepping roepen natuurlijk « ja », want ze zijn er allen, op enkele lofwaardige uitzonderingen na, van overtuigd dat nooit een vrouw een uitvinding heeft gedaan die gepatenteerd werd. Die heren vergissen zich deerlijk. We kunnen hun vergissing niet zo kwalijk nemen want we weten wel dat de vrouw nog heel wat achterstand heeft goed te maken, waaraan ze trouwens geen schuld heeft. Je hoeft niet verder in de geschiedenis te gaan dan bij grootmoeder. Ze zegt nog dikwijls dat « in haar tijd » de vrouw thuis bleef bij de haard en het zo'n beetje beneden haar waardigheid was een beroep uit te oefenen. Er waren dichteressen en er waren romanschrijfsters, maar verder reikte de scheppingsdrang van de vrouw niet, — indien men ten minste mag geloven wat de heren daarover vertellen. Nu zijn er vrouwelijke dokters, advocaten, magistraten, kamerleden en senatoren... enne... zijn er nu ook reeds uitvindsters hoor ik sceptici vragen ?

Ze zijn er van oudsher geweest, maar de mannen kennen haar niet !

Er zijn jaren dat er méér octrooien worden aangeboden door vrouwen dan door mannen en dat komt eenvoudig omdat de vrouw een praktische kijk heeft op de gewone dingen van het dagelijkse leven.

De éérste schrijfmachine voor blinden werd uitgevonden door de Weense MARIA THERESIA VON PARADIES.

MARGARETHE CAROLINE EICHLER (een Berlijnse) construeerde de éérste kunstledematen en een andere dame uit deze stad knutselde een controle-apparaat voor huurkoetsen in mekaar, waaruit zich later de taximeter ontwikkelde. Van haar komt ook de kleine vlag, die aangeeft dat een voertuig vrij is.

Een der belangrijkste sanitaire constructies, de S-bocht als afsluiter in afvoerleidingen, werd door Mevrouw BENOIST in 1823 gepatenteerd.

De Londense huishoudster hebben misschien ook vroeger met schaarste aan levensmiddelen of brandstof moeten kampen, want één van hen vond de gasoven uit om haar eten lange tijd te kunnen warm houden.

BARBARA UTTMAN vervaardigde het eerste kantklossen en kreeg daarvoor een standbeeld.

Op het einde van de vorige eeuw verbaasde KATE PAULUS al haar stadsgenoten met een zelf gemaakte valscherm.

Verder zijn er oogst- en grasmachines, ventilatie-apparaten, en nog veel andere toestellen die aan vrouwelijk activiteit te danken zijn !

UIT DE VIER WINDSTREKEN

DE AMERIKAANSE ZAKENMAN IS MOE...

EEN groot zakenman van Philadelphia stak een redevoering af, of beter hij las ze af van een blad papier. Het einde las hij met bijzonder veel nadruk : « De Amerikaanse zakenman is moe ! Hij heeft lang en hard voor de overwinning in deze oorlog gewerkt en thans is hij vermoeid. Hij is lichamelijk en geestelijk op. Maar hij is niet half zo bek-af als de meisjes, die al deze onzin moeten typen ! »

Er volgde een stilte en daarna het daverend gelach van de toehoorders. In stomme verbazing staarde de spreker op de vellen papier.

— Maar, bulderde hij eindelijk, dat heb ik niet geschreven !

BELASTINGVRIJ

NIET alleen in ons land zijn de belastingen hoog, ook de Engelsen kunnen er over meepraten. Vooral de millionnairs worden zwaar door de fiscus belast. Toen een van hen onlangs bij het verlaten van een restaurant zijn jas en hoed bij de garderobe in ontvangst nam, legde hij een stuk van zes stuivers neer voor de juffrouw, die hem hielp :

— Hier is een pond, zei hij, maar de belasting is er al af !

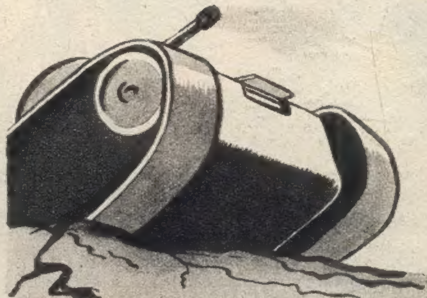
(Familie Journal.)

HOEVEEL KOST EEN TANK ?

IN het algemeen en zonder over een bepaald model te spreken, rekenen de experten voor een tank, die met geschut, radio, krachtige motoren en alle moderne, technische bijkomstigheden is uitgerust ongeveer 7 millioen.

Hierbij komen dan de begeleidingswagens, zowel sleepwagens en kranen voor de tanks zelf, als de camions voor het vervoer van de manschappen, benzine en munitie, en dit mag op één millioen frs. geschat worden. Bovendien is er reservemateriaal nodig en reserveonderdelen. Wanneer deze in eigen land kunnen vervaardigd worden en men de levensduur van een tank op tien duizend kilometers schat, wat zeer veel is, mag men hiervoor nogmaals één millioen rekenen.

Tank	**7.000.000 frs.**
Begeleidingsmateriaal .	**1.000.000 »**
Reserveonderdelen . . .	**1.000.000 »**
	9.000.000 frs.

DE OLIFANT IS GEEN HUISDIER !

HET « Station tot temming van de olifant », dat opgericht werd door Leopold II in Belgisch Kongo, bestaat thans vijftig jaar. Het doel van deze instelling was de Afrikaanse olifant bruikbaar te maken als hulp voor de landbouwers, bij het rooien van bossen en zelfs in sommige nijverheidstakken. Zoals jullie weten, bewijst de Indische olifant vele diensten in zijn land en men dacht ook van de Afrikaanse een nuttig werkdier te maken. Dit is echter totaal mislukt, niet alleen omdat machines thans goedkoper en renderender zijn, maar ook omdat de Afrikaanse olifant te veel tijd nodig heeft om te eten !

Het dier slaapt slechts vier uur op een nacht, doch besteed op 24 uur, 12 tot 16 uur aan eten en moet bovendien eens per dag gebaad worden.

WIE IS KARL BAEDEKER ?

EEN Duits uitgever die leefde van 1801 tot 1859. Hij legde zich toe op het uitgeven van reisgidsen, terwijl hij voor elke nieuwe druk de betrokken streek bereisde, waardoor hij natuurlijk de betrouwbaarheid en practische bruikbaarheid en daardoor ook de roem van zijn reisgidsen vergrootte. Sedert 1857 zijn er Franse en sedert 1861 Engelse Baedekers verschenen.

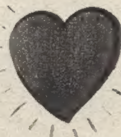
GEDAAN MET MAZEN EN VERSTELLEN !

EEN scheur, een winkelhaak of brandgat in vest of kleed zijn steeds onaangenaam en wanneer men er mee thuis komt, volgen er gewoonlijk standjes. Thans werd er een product op de markt gebracht Nonfil genaamd, waarmee men in een ommezien feilloze reparaties kan verrichten en het ongeluk dus half zo erg is. Men wrijft een lapje stof van voldoende grootte, en van dezelfde kleur als het gescheurde kleed, in het Nonfil en kleeft het achter de winkelhaak. Na twaalf uur is de bevestiging muurvast, zonder kans op rafelen en zonder dat men er iets van merken kan. De met Nonfil behandelde stoffen kunnen bovendien normaal gekookt en gewassen worden.

DE DROOM VAN ZIJN LEVEN

EEN 55-jarige Amerikaan heeft voor een twintigtal getuigen en een filmoperateur vier vluchten gemaakt met nylonvleugels. Deze vleugels zijn bevestigd aan een romp van aluminum en een roer. Hij laat zich door een auto voortslepen voor het opstijgen en op 150 meters doet hij het op eigen kracht. Bij de vierde proef slaagde hij er in gedurende één minuut in de lucht te blijven. De moedige vogel-mens verklaart dat men met zijn systeem met een snelheid van 48 km. kan vooruit komen.

EEN NIEUW HART INGEENT

DE Russische professor Vladimir Demikhov is er in geslaagd bij een rat het hart weg te nemen en er een nieuw in te enten dat normaal werkt. Volgens de Pravda zou het mogelijk zijn binnenkort deze operatie op menselijke wezens toe te passen.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

Het was de groottante van de jongen die hem een stuk hout op het hoofd wierp !

Walter ! Jij luierik ! Ga je dit hout hakken, ja of neen?

Ja, tante, ik doe het al !

En het graan heb je nog niet naar de zolder gebracht ? Vooruit, schiet op !

Walter tilt de zak op z'n zwakke schouders...

Denk je dat ik je van de hemelse dauw kan eten geven ?

Neen, tante !

Walter klom de ladder op die naar de zolder leidde...

Doe nu niet alsof die zak zó zwaar weegt !

Neen, tante !

(Wordt voortgezet.)

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

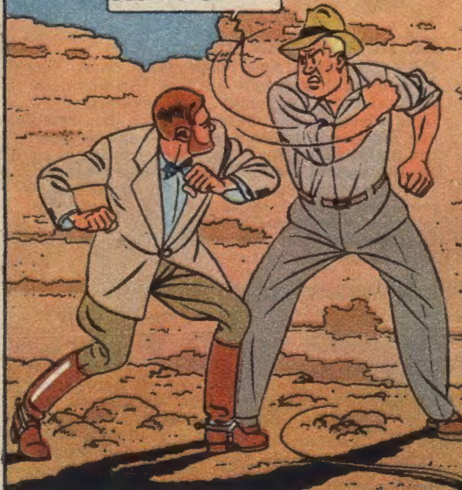
Het bericht van Scotland Yard dat de dood van Blake bevestigd, heeft Mortimer diep geschokt. Hij stijgt te paard en rijdt naar de hoogvlakte van Gizeh. Plotseling hoort hij in de verte een vechtpartij en bemerkt een zonderlinge grijsaard...

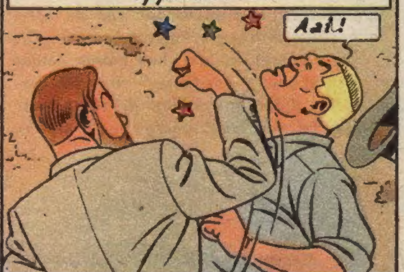

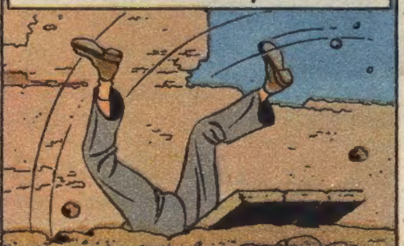

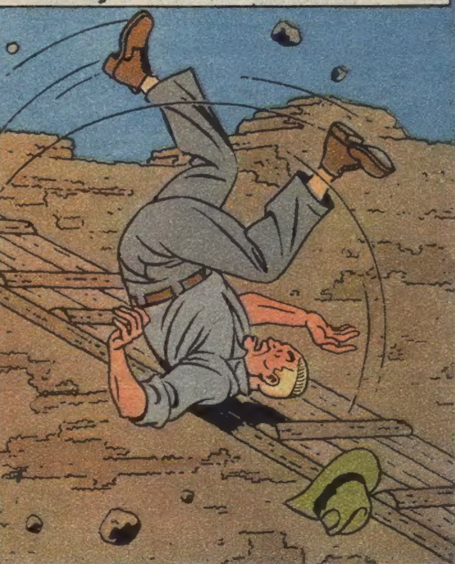

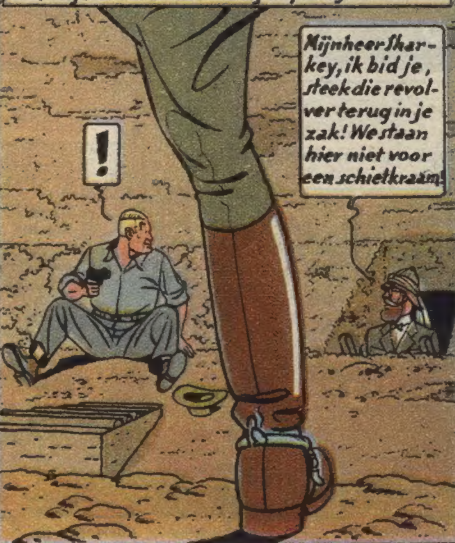

(Wordt voortgezet.)